

GEBROKEN SCHADUW

*Voor mijn dochter Niene,
die zo lief was om te wachten met ter wereld te komen
tot enkele uren nadat de laatste versie van Gebroken
schaduw richting de uitgever was vertrokken.
Je bent niet alleen de schattigste, maar ook de
sympathiekste baby die ik ken.*

LOTTE LEENAERTS

GEBROKEN SCHADUW

P E L C K M A N S

© 2026, Lotte Leenaerts en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving: www.intertext.be
Auteursfoto: © Sven Dirkx

D/2026/0055/83
ISBN 978 94 6234 721 2
NUR 332
THEMA FH

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6234 956 8

pelckmans.be
 facebook.com/pelckmans.be
 instagram.com/pelckmans.be

PROLOOG

Schilde, zaterdag 5 juli, 16.43 uur

Het goudgele, zomerse zonlicht kruipt tussen de lamellen de woonkamer binnen en werpt stoffige strepen op het fotoboek dat op mijn schoot ligt. Ik heb het al duizend keer doorbladerd. De pagina's zijn op sommige plekken verkleurd en de hoekjes zijn zacht en afgerond geworden.

Ik glimlach bij de foto's waarop de peuter zo hard lacht dat zijn bolle wangetjes zijn ogen helemaal dichtdrukken. Ik blijf lang hangen bij de pagina voor ik het dunne velletje beschermend papier er weer tegen leg en ze voorzichtig omdraai. Mijn zoon lacht nu niet meer, maar kijkt met opengevallen mond naar het gigantische chocolade paasei dat hij net uit de struiken heeft geplukt. De kinderlijke verwondering op zijn gezichtje doet me bijna automatisch naar mijn borstkas grijpen. Al bladerend zie ik hem opgroeien, bijna zo snel als dat in werkelijkheid is gebeurd. De recentere foto's maken me verdrietig. Hij ziet er goed uit. Gezond en min of meer gelukkig. En toch ...

Het geluid van iemand die moet overgeven dendert onbeleefd mijn gedachten binnen, en geïrriteerd neem ik de afstandsbediening van de salontafel. Ik zet de televisie luider en leun tevreden weer naar achteren wanneer het vrolijke gekwetter van een vrouw die me een schoonmaakproduct probeert aan te smeren, de storende geluiden verdringt.

Mijn maag begint te grommen bij een reclame over kaas en met tegenzin leg ik het fotoalbum aan de kant. In de

keukenkastjes vind ik een onaangebroken pak volkorencrackers en in de koelkast ligt een geopend pakje kaas. De randen van de lapjes zijn al lichtjes verkleurd, maar de kaas smaakt nog prima.

Nog voor ik de eerste cracker volledig naar binnen heb gewerkt, hoor ik commotie in de slaapkamer. Zuchtend leg ik mijn snack aan de kant en ik loop naar de trap.

Is het nu echt te veel gevraagd om me gewoon even met rust te laten? Blijkbaar wel, want bij elke trede die ik beklim, wordt het gebonk luider.

Met een zucht gooi ik de slaapkamerdeur open.

Het gebonk, veroorzaakt door de vrouw die aan een stoel gekneveld zit, stopt onmiddellijk. Ze ziet er afschuwelijk uit. Haar gezicht wordt ontsierd door brandwonden en haar ogen zijn rood van het huilen. Haar twee kinderen zitten aan weerszijden van haar, eveneens vastgebonden op een stoel. Ze lijken lang niet meer zo arrogant als de laatste keer dat ik hen sprak. De jongen is een jaar of zeventien en huilt geluidloos, terwijl het meisje, dat iets ouder is, vol afgrijzen naar haar vader kijkt.

De man hangt naar voren in de touwen waarmee hij op de stoel gedwongen wordt, zijn kin tegen zijn met braaksel bedekte borstkas gezakt. Hij is onmiskenbaar dood.

Mooi zo.

Drie paar ogen staren me paniekerig aan. Hun monden bewegen, maar de adrenaline die door mijn lijf raast verhindert dat ik hoor wat ze zeggen. Waarschijnlijk een smeekbede om hun zielige leventjes te redden.

Maar smeken is nutteloos. Ze zullen hun oudste gezinslid snel genoeg volgen.

1

Kasterlee, zaterdag 5 juli, 16.58 uur

‘Moeder, weet je zeker dat ze het oké vonden? Ik voel me hier echt niet op mijn plek.’

De gereserveerde blikken die op hem gericht waren, getuigden dat dat gevoel volkomen terecht was.

‘Nonsens’, zei Eveline Druyts kordaat. ‘Guy heeft ons uitgenodigd, en ik ben er zeker van dat Jade en David jou er ook graag bij willen hebben. Jullie hebben toch al vaker samengewerkt, of niet?’

Ja, dacht Elias, en dat is nu net het probleem.

Dat de federale en de lokale recherche doorgaans niet samen door één deur konden, was algemeen bekend. Dat hij tijdens enkele moordonderzoeken achter de feiten aan had moeten hollen doordat de lokale recherche van de zone Voorkepen de zaken zelf tot een goed einde wilde brengen, had nog meer wrijving veroorzaakt.

‘Ze zijn vast blij om je opnieuw te zien.’

Zijn moeder moest weten dat dat niet het geval zou zijn, maar in plaats van haar met een veelzeggende blik van het tegendeel te overtuigen, knikte hij gewoon. Eveline Druyts was niet iemand die zich snel liet overtuigen van een mening die ze niet toegedaan was. En als ze vond dat ze allebei op hun plek zaten in het publiek van de huwelijksceremonie van Jade Van Hoof en David Speltinckx, zou ze dat blijven vinden, wat hij ook zei.

Elias moest toegeven dat hij het ergens wel amusant had

gevonden om te zien hoe de voormalige gerechtspsychologe en de commissaris in sneltempo weer naar elkaar toe gegroeid waren tijdens een moordonderzoek waarbij Jade als consultant had opgetreden. Ze hadden een verleden samen, zoveel was duidelijk, maar aangezien hij en Andries, zijn ex-collega, als buitenstaanders in het commissariaat in Brecht waren beland, werden ze niet bepaald op de hoogte gehouden van de sappige roddels. Echt nodig was het ook niet geweest. Iedereen met ogen in zijn kop had kunnen zien dat er iets speelde tussen de twee. Jade was meer dan alleen een consultant voor David, en na vandaag zou ze ook zijn vrouw zijn.

‘Ik ben zo blij dat je me vandaag wilde vergezellen, Elias. Ik apprecieer het dat je je oude moeder niet alleen naar dit trouwfeest hebt laten gaan.’

Hij glimlachte naar haar. Zijn moeder was niet oud, en al helemaal niet zo breekbaar als ze nu liet uitschijnen. Ja, ze had een serieuze klap te verwerken gekregen toen haar echtgenoot een half jaar geleden aan een hartstilstand was bezweken, maar hij had gewild dat ze verder zou gaan met haar leven, dat ze alles eruit haalde wat erin zat, en dus was dat precies wat ze deed. Hij wilde haar iets zeggen, maar op dat moment begon de pianist vooraan een instrumentale versie van ‘Kiss Me’ van Sixpence None the Richer te spelen. David liep naar voren met zijn moeder aan zijn arm en met een brede grijns die Elias nog nooit eerder op zijn gezicht had gezien. Het stond hem goed.

Toen Jade met haar vader het gangpad betrad, versmolten de zeemzoete tonen die de frêle violiste uit haar instrument streekte, met de akkoorden van de pianist. Jade en David hadden alleen maar oog voor elkaar, en Elias merkte hoe zijn moeder met een glimlach naar haar oude vriend en diens dochter keek. Hij was niet zeker wat hij verwacht had dat Jade zou dragen, maar deze jurk met een bovenstuk met pastelroze,

paarse en zachtgroene kanten bloemetjes, was het in elk geval niet. De onderkant van de jurk was wit en gemaakt van de typische trouwjurkenstof, maar de rok was niet zo breed dat Jades vader niet meer naast haar op het gangpad paste. Ze zag er stralend uit en keek zo mogelijk nog gelukkiger dan haar verloofde.

Hij had bij hen gecheckt of het oké zou zijn als hij zijn moeder zou vergezellen tijdens hun trouwfeest. David had hem onmiddellijk laten weten dat het helemaal geen probleem was.

Elias was er niet helemaal van overtuigd dat alle aanwezigen daar hetzelfde over dachten.

De ceremonie begon, en Elias probeerde te luisteren naar wat de ceremoniemeester vertelde over hoe David en Jade elkaar hadden leren kennen en welk parcours ze tot nu toe hadden afgelegd, maar hij was te afgeleid door iemand op de tweede rij om aandachtig naar de anekdotes te luisteren.

‘Dan vraag ik nu graag Davids getuige Lina naar voren’, zei de vrouw met de microfoon, en Elias’ hart begon sneller te kloppen. Eigenlijk wilde hij rechter gaan zitten, maar hij wilde zijn moeder niet nog meer munitie geven om vervelende vragen te stellen over zijn liefdesleven. Of beter gezegd, het gebrek daaraan.

Lina De Winter had haar typische, donkerbruine vlecht ingeruild voor een opsteekkapsel dat haar prachtig stond, maar waar ze zelf schijnbaar heel ongemakkelijk van werd, als de vingers die elke paar seconden naar de speldjes in haar haren reikten een indicatie waren. Ze droeg een lange, koningsblauwe jurk die vooraan hooggesloten was, maar die een groot deel van haar rug bloot liet. Elias was niet zeker waarom hij had gedacht dat Lina in sneakers en een jeans zou komen opdagen, maar dit was een aangename verrassing. Lina lachte zenuwachtig terwijl ze een opgevouwen blaadje

papier glad probeerde te strijken. Ze legde haar tekst op het plankje van het spreekgestoelte en richtte zich tot het publiek.

Haar zorgeloze glimlach smolt van haar gezicht toen haar blik over de gasten gleed en op hem bleef rusten.

Kasterlee, zaterdag 5 juli, 17.23 uur

What. The. Fuck. Dat was het enige wat Lina kon denken. Elias Druyts, rechercheur bij de federale, betweterige zak eerste-klas én hoofdrolspeler in meerdere van haar nachtmerries – en een enkele keer ook in een niet-nachtmerrie, maar dit was niet het moment om die herinnering op te halen – keek haar strak aan. Alsof het compleet normaal was dat hij op een witte, met veldbloemen versierde stoel zat te wachten tot zij haar speech zou beginnen.

Naast haar schraapte de ceremoniemeester haar keel, en Lina realiseerde zich dat ze ongemakkelijk lang naar Druyts had staan staren.

‘Er zijn weinig personen aan wie ik me niet erger’, stak ze uiteindelijk van wal, en David en Jade snoeven gelijktijdig bij die opener.

De rest van haar speech verliep vlot. Jade en David lachten verschillende keren luid, een groot deel van de gasten keek hier en daar geschokt en hoewel ze Druyts vanuit haar ooghoek verschillende keren zag hoofdschudden, lukte het haar om hem geen enkele keer meer aan te kijken.

Nu moest ze alleen de rest van de avond nog door zien te komen zonder een gedwongen interactie met hem te moeten ondergaan.

Hoe moeilijk kan het zijn?

Behoorlijk moeilijk, bleek enkele uren later. Lina stond aan de bar met de signature cocktail die speciaal voor het bruidspaar ontworpen was in haar handen. Het was al haar zesde. Of misschien haar zevende, dat kon ook. Want hoewel ze dolgelukkig was voor David en Jade, liet de klefheid van zowel het koppel als hun op maat gemaakte cocktail een wrange nasmaak bij haar achter. Hoe meer cocktails ze dronk, hoe doffer het schuldgevoel werd dat aan die realisatie verbonden was. David verdiende het om gelukkig te zijn, en Jade was perfect voor hem. Het was niet hun schuld dat zij nog altijd alleen was, buiten de nachten waarop er voor heel even een warm lijf in haar bed lag. Meer dan dat wilde ze trouwens ook niet. Dat kon ze niet.

Ze nam een grotere slok dan wijs was van het kleurige drankje en verslikte zich daardoor bijna.

Een vlakke, warme hand klopte tussen haar schouderbladen en hielp haar hoestbui te kalmeren. Lina draaide zich om om de eigenaar van de hand te bedanken, maar haar mond bleef komisch openhangen toen ze zag wie er achter haar stond.

‘Heel elegant, De Winter.’

Lina wilde haar armen over elkaar slaan om Elias Druyts de geërgerde oogrol toe te werpen die hij verdiende, maar het halfllege cocktailglas in haar handen en de grote hoeveelheid alcohol in haar bloed verhinderden de uitvoering van dat manoeuvre. Samen met Druyts staaarde ze naar de ijsblokjes die ze rondgestrooid had.

‘Dat smelt wel’, zei Druyts schouderophalend, en de manier waarop de woorden hun best leken te doen om aan zijn tong te blijven kleven, maakte haar duidelijk dat hij ook al enkele drankjes nodig had gehad om de avond door te komen.

Niet dat het aan hem te zien was. De bovenste knoopjes van zijn witte overhemd waren losgemaakt en zijn das was

nergens meer te bespeuren. Zijn opgestroopte mouwen onthulden getatoeëerde onderarmen waar ze in wilde bijten.

Nee, wacht. Foute gedachte.

‘Provocerende speech’, zei Elias, en hij leunde zo ver naar haar toe dat ze even dacht dat hij rechtstreeks in haar oor wilde praten.

‘Dapper aantal s-klanken in één statement, Druyts’, antwoordde ze, en ze hoorde op hetzelfde moment als Elias Druyts dat hij niet de enige was met spraakproblemen vanavond.

Grijnzend hield hij zijn glas omhoog, en de jonge vrouw achter de toog leek onthouden te hebben wat hij al heel de avond aan het drinken was, want in wat nog geen tien seconden leek, stond er een nieuw drankje voor hem klaar. Lina trok haar wenkbrauwen veelbetekenend op.

‘Waarom ben je hier zelfs?’ vroeg ze, om zichzelf af te leiden van de spieren die onder Druyts’ getatoeëerde huid bewogen, zelfs wanneer hij stilstond.

‘Mijn moeder kent de vader van Jade nog van vroeger. Ze hebben lange tijd samengewerkt. Je weet hoe dat gaat bij huwelijken binnen de politie. Iedereen met een ietwat indrukwekkend titeltje voor zijn naam moet worden uitgenodigd.’

Hij zoog aan zijn rietje, en slaagde erin om het er niet dom te doen uitzien.

‘En je moeder neemt jou mee? Omdat ze weet hoe goed je in de groep ligt?’

Druyts reageerde niet op de steek onder water.

‘Mijn vader is een halfjaar geleden overleden. Hartstilstand. Mijn moeder wilde niet alleen komen.’

Hij rukte het rietje uit zijn glas en dronk het drankje in een keer op.

‘Shit, sorry.’

De alcoholroes die er net nog voor had gezorgd dat haar

scherpste gevoelens afgestompt werden, leek haar nu eerder emotioneel te maken, en ze legde een hand op zijn schouder. Hij schudde die niet weg, en glimlachte treurig voor hij zijn lege glas vlak naast haar op de toog zette. Daarbij kwam hij zo dicht bij haar hangen dat ze zijn parfum kon ruiken. De geur bracht haar terug naar de momenten die ze samen doorgebracht hadden op het commissariaat. Momenten waarop hij haar het bloed onder de nagels vandaan gehaald had.

Want de lokale en federale horen nu eenmaal niet overeen te komen.

‘Ik moet naar het toilet’, zei ze bruusk, omdat dat het enige excuus was waar haar wazige brein op dit moment op kon komen. Ze liet Druyts alleen achter aan de bar, en keek niet om om te zien of hij zag dat ze in de tegenovergestelde richting van de toiletten liep.

Kasterlee, zondag 6 juli, 2.49 uur

Ondanks het late uur was het nog steeds warm buiten. De maan was niet vol vannacht, maar groot genoeg om voldoende licht te werpen op het uithoekje van de parking waar Elias stond. Hij was niet zeker of het gebonk dat hij hoorde afkomstig was uit de feestzaal, of dat hij heel de avond zo dicht bij de boxen had gestaan dat hij het geluid nog dagenlang zou horen.

Zijn moeder was uren geleden al naar huis vertrokken. Ze had geweigerd om hem mee in haar taxi te laten stappen en had erop gestaan dat hij zou blijven en zich zou amuseren. Het was hem niet helemaal duidelijk of hij geslaagd was in dat opzet. Zijn gesprekje met Lina was interessant, maar veel meer dan dat kon hij er ook niet over zeggen. Het bleef gek om haar zo opgesmukt te zien. De elegantie waarmee ze zich

heel de avond had bewogen, maakte dat zijn blik aan haar vastgelijmd had gezeten.

‘Fucking kutzooi’, hoorde hij plotseling achter zich, en toen hij zich omdraaide, zag hij Lina heel wat minder elegant bijna tegen de grond kwakken. Haar voet was omgeslagen, waarschijnlijk door de hoge hakken van haar schoenen, en ze leek meer op een pasgeboren giraf dan op de klassevolle vrouw die de grappigste getuigenspeech had gebracht die hij ooit had gehoord. Ze wankelde even, maar slaagde er indrukwekkend genoeg in om toch overeind te blijven, en mompelde iets tegen zichzelf terwijl ze haar telefoon uit haar tasje nam en agressief op het scherm begon te tokkelen.

‘Sorry, hoor, maar waar blijven jullie met die taxi van je? Ik heb jullie drie kwartier geleden al gebeld en de chauffeur zou er binnen het halfuur zijn. Kunnen jullie niet klokkezen of zo?’

Ze zweeg even, en Elias merkte dat hij ongewild dichterbij haar toe stapte.

‘Platte band? Da’s een grapje, toch?’

Op dat moment draaide een donkere wagen de parking van de feestzaal op en Lina sloeg een arm voor haar ogen om te voorkomen dat ze verblind zou worden door de koplampen. ‘Oh, laat ook al maar, ik los het zelf wel op.’

Verstijfd keek Elias toe hoe Lina met een gepijnigde uitdrukking naar de taxi liep die hij had besteld. Het raampje van de chauffeur ging naar beneden, en toen pas kreeg hij zijn benen in beweging.

Lina kwam overeind, verslagenheid in haar gezicht geëtst. Haar blik vond de zijne. Er was geen verbazing in af te lezen, dus de taxichauffeur moest haar gezegd hebben dat hij voor Elias Druyts kwam. Hij wist dat het geen goed idee was, net zoals hij wist dat hij geen andere keuze had.

‘Stap in, De Winter. Er is genoeg plaats voor twee op die achterbank.’

Kasterlee, zondag 6 juli, 2.56 uur

De auto rook nieuw, maar Lina wist dat er tegenwoordig luchtverfrissers werden verkocht die een wagen zo konden doen ruiken. Elias zat links naast haar, zijn benen lichtjes gespreid, maar niet zo ver dat zijn knie de hare zou raken. Ze wilde zijn dominante houding kopiëren, maar haar jurk zat te strak om zijn spreidstand te imiteren.

‘En, Druyts, recent nog zaken verprutst of bij lokale recherches binnengevallen om die teams te irriteren met je aanwezigheid?’ vroeg ze daarom maar. De stilte in de taxi maakte haar zenuwachtig. Kon de chauffeur niet gewoon een muziekje opzetten? De overgang van het vrolijke lawaai in de feestzaal naar het bijna complete gebrek aan geluid maakte haar nerveus.

‘Nee, je weet best dat ik alleen jou kom irriteren, De Winter. Je bent speciaal voor me.’

Zijn woorden hoorden te druipen van het bijtend sarcasme, maar om de een of andere reden deden ze dat niet helemaal. Misschien lag het aan de alcohol.

Ze kantelde haar hoofd, dat tegen de kopsteun rustte, zodat ze hem kon aankijken. ‘Het is echt heel lief van je dat je met je moeder bent meegekomen.’ Ze schrok zelf van het compliment dat uit haar mond rolde. ‘Voor iemand die anders zo arrogant is dat hij denkt dat hij het centrum van het universum is’, voegde ze er daarom snel aan toe, maar ze dacht niet dat ze er ook maar iemand mee voor de gek hield.

Een glimlachje trok aan Elias’ mondhoek en Lina voelde de onweerstaanbare drang om haar vingers erop te leggen. Om te voelen hoe de warme huid onder haar vingertoppen zou bewegen. Om zijn adem op haar eigen huid te voelen. Om dat witte hemd van zijn lijf te pellen en te kijken hoe ver de tatoeages doorliepen.

‘Lina ...’

Zijn stem was niet meer dan een fluistering, en ze voelde nu pas hoe ze allebei dichterbij elkaar toe waren gaan leunen.

Steek het op de alcohol. Niemand neemt goeie beslissingen na een avondje cocktails. Het hoeft niets te betekenen.

‘We zijn bij je thuis aangekomen’, ging Elias verder. Hij verbrak hun oogcontact niet, en Lina wist dat het nu aan haar was om de knoop door te hakken.

‘Stap maar uit.’

2

Brecht, maandag 7 juli, 8.24 uur

Lina nam haar mok met peperkoeken mannetjes erop uit de kast en liet hem volstromen met koffie. Annabel en Cléo, haar collega's op de afdeling Moordzaken, wisten maar al te goed dat ze haar met rust moesten laten tot het vloeibare goud haar van een gremlin met slaapte kort had afgezwakt tot iemand die min of meer aanspreekbaar was.

Lina dacht dat het vandaag misschien weleens meer dan één mok koffie zou kunnen kosten om tot dat punt te komen. Ondanks de zon die door de grote, glazen ramen naar binnen viel, en het ontspannen geroezemoes van de collega's die aan hun werkdag begonnen, dacht Lina vooral aan hoe ze het de komende weken zonder David zou moeten doen. De commissaris en Jade waren vanochtend vroeg vertrokken op hun huwelijksreis. Ze zouden een week doorbrengen in een all-inresort om vervolgens vijf weken lang rond te trekken door Afrika.

Tot hij weer op het commissariaat stond om haar jaloers te maken met al zijn vakantiefoto's, zou ze het moeten doen met de vervanging die geregeld was. Vervanging die zo onderhand wel mocht arriveren, als die niet meteen scheef bekeken wilde worden door haar en door de rest van hun team. Oké, waarschijnlijk voornamelijk door haar, maar toch. Het maakte geen goeie indruk om op je eerste werkdag niet eens tien minuten te vroeg aan te komen.

Ze nam een slok van haar koffie en dronk de mok vervolgens in één keer leeg. Ze drukte opnieuw op het knopje en

keek op, recht in het gezicht van Cléo, wiens wenkbrauwen hoog opgetrokken waren in verbazing.

Heel even dacht Lina dat die verbazing op haar gericht was, maar toen zag ze dat Cléo schuin over haar schouder naar het einde van de gang keek. Ze draaide zich om, zodat ze haar blik kon volgen, en haar mond verstrakte onmiddellijk tot een smalle streep.

Elias Druyts.

‘Wat doe jij hier?’

‘Ik vervang David de komende zes weken’, antwoordde Druyts eenvoudigweg, toen hij dicht genoeg was om niet door heel het commissariaat te moeten schreeuwen.

Cléo leek onmiddellijk te beseffen dat dit geen gesprek was waarvan ze deel wilde uitmaken, en wandelde terug richting haar bureau met haar nog lege mok in haar handen.

‘Lina, laat het me uitleggen’, begon Druyts, met verdedigend opgestoken handen.

‘Oh,’ snoof Lina, hem niet de kans gevend om zijn uitleg verder te doen, ‘je wilt dat ik je laat uitleggen hoe het helemaal oké is dat je nog geen dertig uur geleden in mijn bed lag, en nu plots mijn leidinggevende bent? Dat je plots niet langer voor de federale recherche, maar voor de lokale werkt, is niet iets wat je even met me wilde delen?’ brieste ze.

‘Daar was nu niet bepaald de ruimte voor, Lina.’

Lina wist niet zeker waar ze zich het meest aan ergerde. Hoe hij het sinds hun avontuurtje blijkbaar niet meer dan normaal vond om haar met haar voornaam aan te spreken, alsof ze niet langer aartsvijanden waren, of hoe hij deed uitschijnen alsof zij de gretigste van de twee was geweest zaterdagavond.

‘Nu moet je eens goed naar me luisteren, Druyts’, begon ze terechtwijzend, maar haar gloednieuwe collega stak een hand op om haar te onderbreken.

‘Sorry hoor, maar sprak je zo ook tegen David?’

Dat was precies hoe ze ook tegen David sprak, als hij dat verdiende, maar zijn ego was lang niet zo gevoelig als dat van een voormalige federale rechercheur. Ze sloeg haar armen over elkaar en dwong zichzelf om tot tien te tellen voor ze verder sprak.

‘Ik kan ermee leven dat je gisterenochtend verdwenen was toen ik wakker werd, *no hard feelings*. Maar het was een smerige streek van je om te verzwijgen dat je hier vandaag voor mijn neus zou staan met de mededeling dat je voor zes weken mijn baas komt spelen, en dat besef je maar al te goed.’

Druyts opende zijn mond, allicht om een flauw excuus op haar af te vuren, maar daar kreeg hij de kans niet voor, want Cléo kwam opnieuw op hen afgelopen.

‘Lina, we moeten vertrekken. Er is een volledig gezin dood teruggevonden in Schilde.’

Schilde, maandag 7 juli, 8.48 uur

Als Elias er al mee in zijn maag zat dat hij de kans niet had gekregen om zich te verdedigen tegenover Lina, werden die gedachten uit zijn hoofd gekatapulteerd het moment waarop ze de slaapkamer van de familie Van Berendoncks binnenstapten. Hij sloeg onmiddellijk een hand voor zijn mond. Lina deed dat niet, maar hij zag haar wel slikken en haar blik kort afwenden. Alexander Verstraeten en Oliver Hoydonckx, de wetsartsen die voor een keer eens allebei tegelijk opgetrommeld waren, zouden hun handen vol hebben met deze zaak, daar bestond geen twijfel over. Oliver stapte op hen af en reikte hen een klein potje met een sterk geurend goedje aan. Elias wist wat van hem verwacht werd, en smeerde dankbaar een streepje van het spul onder zijn neus, zodat

de penetrante geur die in de kamer hing ietwat geblokkeerd werd.

‘Wat is hier in hemelsnaam gebeurd?’ vroeg Lina vol afgrijzen, nadat ook zij dankbaar haar vinger door het potje van Oliver had gehaald.

‘Da’s voor jullie om uit te zoeken’, antwoordde Alexander vlotjes, terwijl hij zijn best deed om Winnie Hendrickx te ontwijken. De forensisch specialiste was bezig met het fotograferen van een plas braaksel en leek amper onder de indruk van het hele tafereel. De professionaliteit waarmee de kleine vrouw te werk ging, was bewonderenswaardig.

‘Wat kun je ons al zeggen?’ vroeg Elias aan de wetsartsen, en Oliver keek hem onderzoekend aan.

‘Druyts hier komt David vervangen de komende zes weken’, verduidelijkte Lina met een zuur gezicht. ‘Als hij het al zo lang volhoudt’, mompelde ze erachteraan. Ze deed het net luid genoeg zodat hij het kon horen, maar hij gunde haar geen reactie.

‘Werkte jij niet voor de federale?’ vroeg Oliver. Elias bespeurde geen neerbuigendheid in zijn stem, enkel een logische verbazing.

‘Ik werk niet langer voor de federale’, zei hij alleen maar. Als iemand recht had op zijn verklaring, was het Lina, en hij was niet van plan om zijn uitleg te doen wanneer zowat half de zone Voorkempen kon meeluisteren.

Oliver vroeg niet verder door, waarschijnlijk omdat hij al genoeg aan zijn hoofd had met de vier lichamen in de ruimte.

‘De slachtoffers hebben gruwelijk geleden voor ze stierven, zoveel kunnen we wel al zeggen’, zei de wetsarts.

‘Je meent het’, zei Lina droog, en Elias snapte haar reactie best. De lichamen van het koppel en hun twee kinderen waren toegetakeld op een manier die zelfs hij nooit eerder had gezien. Ze waren alle vier vastgebonden op een stoel en

hun kin was tot op hun borstkas gezakt. Maar zelfs in die positie kon hij zien dat elke vrije centimeter van de huid op hun armen, benen en hun gezicht verbrand was. Onder hun stoelen was de vloer bezaaid met braaksel, en als de geur een indicatie was, was dat niet het enige wat op de vloer lag.

‘Je hoeft de vraag zelfs niet te stellen, Lina, want je weet dat we jullie nog geen precies tijdstip van overlijden kunnen bezorgen. Onze inschatting is dat alle leden van het gezin ergens de afgelopen vierentwintig uur overleden zijn. De autopsies zullen iets voor woensdag zijn. Dan weten we hopelijk iets meer over de doodsoorzaak.’

Lina fronste haar wenkbrauwen. ‘Je denkt dat de brandwonden niet tot hun dood geleid hebben?’

Alexander kwam naast zijn collega staan. ‘Het gaat niet om klassieke brandwonden, dus hoewel je ons er niet op vast mag pinnen, denken we voorlopig niet dat het gezin overleden is door vuur. De aanwezigheid van braaksel, urine en ontlasting wijzen erop dat we mogelijk in een andere richting moeten kijken. Meer dan dat kunnen we op dit moment echt niet geven. Misschien dat jullie meer te weten komen van de poetsvrouw.’

‘De poetsvrouw?’

Alexander knikte. ‘Mevrouw Mees is degene die de slachtoffers vanochtend gevonden heeft en de hulpdiensten heeft gebeld. Alle hulp kwam te laat, uiteraard, maar mogelijk kan ze wel licht werpen op de verhoudingen binnen het gezin. Wie weet heeft ze wel een idee wie de familie dit aangedaan zou kunnen hebben. Je kunt haar in de keuken vinden. Die is net vrijgegeven door de technische recherche.’

Theresa Mees zat ineengedoken op een hoge stoel aan het keukeneiland. Haar bibberende handen klemde een vaatdoek vast.

‘Ze zijn allemaal dood. O God, wie doet nu zoiets?’ hoorde hij de poetsvrouw tegen zichzelf mompelen.

‘Theresa, denk je dat je de mensen van de politie kunt vertellen wat er vanochtend gebeurd is?’ vroeg een gedrongen vrouw met een vriendelijk gezicht op zachte toon aan de paniekerig kijkende poetsvrouw.

‘Corry van Slachtofferhulp’, verklaarde Lina betweterig.

‘Ik weet wie Corry is’, antwoordde hij met op elkaar geklemde kaken.

De komende zes weken zouden weleens moeilijker kunnen worden dan hij verwacht had.

‘Ik kwam vanochtend aan rond acht uur, zoals altijd op maandagochtend. Mevrouw Van Berendoncks heeft zes jaar geleden een sleutel voor me laten bijmaken, zodat ik mezelf kon binnenlaten als zij en haar man aan het werk waren. Ze vertrouwde me daarmee en ik heb haar vertrouwen nooit geschaad.’

Ze klonk bijna verdedigend, maar Elias wist dat dat een instinctieve reactie kon zijn en dat het niet noodzakelijk wilde zeggen dat de vrouw iets verborg.

‘Kun je me vertellen wat er gebeurde nadat je jezelf hebt binnengelaten?’ vroeg Lina, en Elias moest toegeven dat de toon waarop ze de vraag stelde zelfs bijna sympathiek te noemen was. Tegenover hem gedroeg Lina zich doorgaans zo dwars als ze maar kon – wat behoorlijk dwars was –, maar in haar job was ze goed, dat kon hij niet ontkennen.

‘Ik kwam binnen en legde mijn spullen weg. Ik merkte al meteen dat er iets aan de hand was. Het was een gevoel, ik kan het niet goed omschrijven, maar ik wist dat er iets niet klopte. Alles zag eruit zoals het er altijd uit ziet. De benedenverdieping was grotendeels opgeruimd, zodat ik meteen zou kunnen beginnen met poetsen. Eigenlijk hoefde ik vandaag niet boven te zijn. Op maandag en dinsdag poets ik altijd

beneden. Woensdag en donderdag poets ik boven en vrijdag stofzuig ik beneden nog een keer en strijk ik en verzorg ik de was. Af en toe schuift er wat in de planning, wanneer ze me vragen om andere zaken te poetsen of wanneer er uitzonderlijk veel vuile was is.'

Elias kon zien dat Lina ongeduldig begon te worden.

Corry haalde de onaangeroerde kop koffie voor de neus van Theresa weg en verving hem door een nieuw, dampend kopje. Ze legde een pakje suiker en twee cupjes melk voor haar neus en wachtte af. Het was een slimme zet, want de schoonmaakster greep automatisch naar de suiker en de melk en de beweging zette ook haar uitleg opnieuw in gang.

'Ik rook het al toen ik de hal binnenstapte. De geur van uitwerpselen en braaksel. Ik weet nog dat ik dacht dat iemand van het gezin misschien buikgriep had en ziek in bed lag. Misschien had er iemand een ongelukje gehad? Maar de geur was zo indringend dat dat de oorzaak niet kon zijn.'

Elias kon zich de verwarring inbeelden die de vrouw ervaren moest hebben. De stank die op de bovenverdieping hing, was niet te harden en kon onmogelijk gelinkt worden aan iemand met een buikvirus.

'De deur van de slaapkamer van Billie-Mae was gesloten. Alle andere deuren boven stonden wagenwijd open. Ik wist dat de geur uit haar kamer kwam. Ik denk dat ik op dat moment ook al beseftte dat ze dood waren. Of toch dat er iemand dood was.'

Theresa kokhalsde, en Elias was onder de indruk van de snelle wijze waarop Corry een vuilnisemmertje van ergens achter het eiland viste en het onder het gezicht van de poetsvrouw hield. Net op tijd.

Lina stond op en trok enkele willekeurige kasten open tot ze leek te vinden wat ze zocht. Ze hield het glas onder de kraan, vulde het met water en zette het neer op het eiland.

‘Ik begrijp dat het verschrikkelijk moet zijn om hen op die manier aan te treffen, Theresa, en je hoeft niet te beschrijven wat je gezien hebt.’

Ze wisten allemaal wat de vrouw had aangetroffen in de slaapkamer van de dochter des huizes. Het was een genadig gebaar van Lina dat ze het haar niet liet beschrijven.

‘Het is vreselijk wat er met hen is gebeurd, Theresa. We gaan er alles aan doen om uit te zoeken wie hiervoor verantwoordelijk is, maar daarvoor kunnen we jouw hulp zeker gebruiken. Je bent hier elke weekdag en hebt waarschijnlijk veel contact met de gezinsleden. Heb je de afgelopen weken of maanden iets opgevangen over een conflict? Iemand die mogelijk iets van woede voelde tegenover de Van Berendoncks?’

Elias wist al hoe de vrouw zou reageren voor ze effectief haar hoofd schudde. ‘Meneer en mevrouw deelden nu niet bepaald hun diepste geheimen met mij. Ze werkten ook zelden van thuis uit, dus meestal waren ze ook al weg wanneer ik begon en kwamen ze pas thuis nadat ik weer vertrokken was. Ik werk niet voltijds, zodat ik elke namiddag aan de schoolpoort kan staan voor mijn kleinkinderen. Billie-Mae en Constantijn zag ik alleen op woensdagnamiddag, maar nadat ze de lunch opaten die ik voor hen bereidde, verdwenen ze meestal meteen naar hun kamer en zag of hoorde ik hen niet meer. Ze waren vriendelijk en beleefd, alle vier, maar diepste geheimen werden niet uitgewisseld tussen ons.’

Elias knikte. Hij had niet verwacht dat Theresa Mees hun een verdachte op een dienblad zou aanbieden, maar het was hoe dan ook een tegenvaller dat hij daarin gelijk kreeg.

Brecht, maandag 7 juli, 13.11 uur

Lina had er bewust voor gekozen om zelf heel het team te verzamelen in een vergaderruimte en haar positie in te nemen voor het whiteboard. Tot haar ergernis bleek Druyts niet geïrriteerd te zijn dat zij de leiding leek te nemen. Hij had zich op de kop van de tafel gepositioneerd en zich kort voorgesteld aan Annabel en Cléo, hoewel hij hen allebei al eerder had gezien. De twee hadden hem welkom geheten met meer enthousiasme dan Lina nodig had gevonden. De verraders.

Momenteel keken ze haar alle drie verwachtingsvol aan, terwijl ze op het whiteboard noteerde wat ze op dit moment al wisten.

‘Mij lijkt het de logische eerste stap om op zoek te gaan naar vijanden van de familie’, begon ze. Ze tikte met de achterkant van de stift op een foto van het volledige gezin die bovenaan in het midden van het bord hing. ‘Dat gaat een hele klus zijn, want zolang we geen motief hebben, weten we ook niet zeker wie van de vier het werkelijke doelwit van de dader was.’

‘Misschien waren ze dat wel allemaal’, opperde Druyts bedachtzaam, en Lina moest moeite doen om niet met haar ogen te rollen.

‘Zou dat ons even gemakkelijk uitkomen.’

‘Lina ...’ zei Annabel op een lichtelijk waarschuwende toon, maar Druyts leek onaangedaan door haar opmerking.

‘Ga verder’, zei hij alleen maar.

‘De kinderen lijken me vrij jong om al aartsvijanden te hebben. Constantijn was zestien en Billie-Mae was net achttien geworden.’

Annabel snoof zachtjes. ‘Jij bent duidelijk vergeten hoe wreed het er soms aan toe kan gaan op een middelbare school.’

Lina wees met de stift naar haar collega. ‘Goed punt. Maar toch denk ik dat het interessanter is om eerst wat rond te wroeten in de levens van moeder en vader Van Berendoncks.’

Ze keek opnieuw naar het whiteboard, waar al één mogelijk motief op genoteerd stond met een rood kruis erdoor, om aan te tonen dat ze dat alvast konden schrappen.

‘Om geld was het de dader in elk geval niet te doen’, zei ze mijmerend. ‘Leonard Van Berendoncks had een kluis in zijn werkkamer, zoals zo vaak verstopt achter een afgrijselijk schilderij.’

‘Dat schilderij was een Ensor, en waarschijnlijk meer waard dan jouw huis, De Winter’, zei Druyts gladjes.

‘Dat ondersteunt alleen maar mijn punt, commissaris’, zei ze snel, voor Annabel en Cléo zich konden afvragen waarom Druyts er een idee van had hoe haar huis eruitzag. ‘De slachtoffers hebben geleden. Zelfs zonder een precies tijdstip van overlijden kunnen we stellen dat ze niet onmiddellijk gedood werden. Geen enkele ouder zou kunnen toekijken terwijl zijn kinderen zo lijden als ze gewoon zouden kunnen toegeven aan de eisen van de dader. Of daders. Want om twee jongvolwassenen en twee volwassen mensen te overmeesteren, is heel wat kracht nodig. Mogelijk hebben we hier met een team te maken. Als de daders op geld uit waren, zouden Leonard en Magalie Van Berendoncks veel eerder toegegeven hebben, zou ik denken. Ik ben natuurlijk geen moeder, maar ik kan me inbeelden dat als iemand mijn kind dit zou willen aandoen, ik er alles aan zou doen om dat te voorkomen.’

Ze keek even naar Cléo ter bevestiging, de enige moeder in de ruimte.

‘Ik zou die Ensor eigenhandig mee in het ongetwijfeld louché busje van de dader helpen dragen als dat de veiligheid van mijn kind zou garanderen’, bevestigde die resoluut.

‘Dat dacht ik al. Maar dat is dus niet gebeurd. De kluis, die

zoals eerder gezegd niet moeilijk te vinden was, was onaan-geroerd en de Ensor hing nog netjes op zijn plek.’

Ze zag dat Druyts zijn mond opende om iets te zeggen, maar dit was haar moment, en ze wist al met welk argument hij wilde komen.

‘Natuurlijk valt er iets te zeggen voor het idee dat de ouders gewoon dom zijn en geen oog hebben voor kunst. En misschien waren de Van Berendoncks ook gewoon slechte ouders, dat is uiteraard een mogelijkheid. Maar het verklaart niet waarom er nog steeds drie peperdure wagens in de garage staan, waarvan de sleutels in de hal in het zicht aan haakjes hingen.’

Tot haar voldoening zag ze hoe Druyts zijn mond weer sloot.

‘Geld is dus waarschijnlijk niet het motief voor de moorden. Wraak dan?’ opperde Annabel. ‘Je raakt niet zo ver in het leven zonder hier en daar iemand tegen je in het harnas te jagen. Magalie en Leonard Van Berendoncks runden een vastgoedimperium. Misschien hebben ze een lap grond veel te duur verkocht, of iemand een belabberde deal gegeven’, ging ze verder.

Lina noteerde de theorie onder het kopje ‘motief?’ en nam een slokje van haar inmiddels koud geworden koffie. Het maakte haar weinig uit. Ze was erger gewend.

‘Ah, ik zie dat jullie al kennisgemaakt hebben met Davids tijdelijke vervanging en meteen in de zaak zijn gevlogen’, klonk het achter haar. Ze draaide zich om en zag hoofdcommissaris Van de Plas met een schaapachtige uitdrukking in de deuropening staan. Hij probeerde zijn blik op Elias Druyts kort en verwelkomend te houden, maar Lina kon aan hem zien dat hij probeerde te checken of hun nieuwe commissaris al zijn ledematen nog had. Dat dat het geval was, leidde echter niet tot opluchting bij Van de Plas, en dat kon maar één ding betekenen: nog meer slecht nieuws.

‘Laat ze maar meteen binnen, hoofdcommissaris’, zuchtte ze, en Druyts keek haar fronsend aan, alsof ze het over een inside joke had waarvan hij de regeltjes nog niet kende.

‘Ik durf er mijn badge om te verwedden dat er twee kerels van de federale achter onze hoofdcommissaris staan te popelen om ons onderzoek over te nemen’, zei ze meesmuilend tegen Druyts. Zijn verraste blik verrukte haar.

‘Wat? Je dacht toch niet dat die irritante nietsnutten van de federale zo’n sappige moord als deze gewoonweg aan ons zouden overlaten? Welkom aan deze kant van de recherche-muur, Druyts, waar alle interessante zaken onder je neus weggekaapt worden en je vanaf nu mag vloeken op je ex-collega’s.’

3

Malle, dinsdag 8 juli, 14.09 uur

Er zijn betere plekken om te vertoeven op een zonnige julidag dan de bibliotheek in Westmalle. Zeker wanneer er schijnbaar een spelletjesnamiddag bezig is waarbij kinderen de hele tijd op een irritant belletje moeten duwen en luid ruzie maken over wie als eerste het belletje heeft geraakt. Ik weet niet wanneer de geluidsoverlastregels van bibliotheken veranderd zijn, maar ik vond het toch beter toen elke fluistering nog op een kwade blik van een norse bibliothecaris getraceerd werd.

‘Niet juist! Geel en blauw zijn omgewisseld’, roept een meisje door de ruimte, en hoewel ik vanuit mijn positie achter het rek met Engelstalige boeken niet kan zien hoe de moeder van de kinderen reageert, kan ik wel horen dat ze haar dochter geen veeg uit de pan geeft.

Geen wonder dat de kinderen van tegenwoordig zo verwend zijn. Iedereen laat hen maar doen wat ze willen, en dan schrikken ze ervan wanneer hun puber aan de drugs raakt en zwanger thuiskomt.

Instinctief flitst mijn blik naar het raam. Mijn fiets, die ik strategisch aan de overkant van de straat heb gezet, zodat ik hem vanuit mijn plek achter de computer in de gaten kan houden, staat er nog steeds. Opgelucht zoeken mijn voeten de grote rugzak die bijna alle ruimte onder de tafel inneemt.

Ik weet dat ik via het krantenarchief van de bibliotheek alle grote kranten van het land kan raadplegen en zelfs de

artikels kan lezen die achter een betaalmuur zitten zodra ze achtenveertig uur oud zijn. Maar dan moet ik me aanmelden, en dat wil ik niet. Bovendien ben ik niet op zoek naar artikels van twee dagen oud. Ik wil weten wat de politie al weet over de familie Van Berendoncks. De lichamen werden gisteren gevonden, zover ben ik al, maar meer dan dat weet ik niet. Ik had me gewoon aan de leestafel willen installeren om achteloos door de papieren kranten te bladeren, maar die lagen er niet. In plaats daarvan stonden er schalen met koekjes en kommen met chips naast een stapel gezelschapsspellen.

Ik had vanochtend al moeten komen, besef ik nu. Maar ik wilde ook niet te gretig zijn. Het moment nog even uitstellen, zodat het genot groter zou zijn.

Ik zit goed verstopt hier achterin de bibliotheek. De publiekspc's zijn niet afgeschermd van de rest van de ruimte, maar de anderstalige romans om me heen worden zo weinig meegenomen dat ik bijna nooit gestoord word wanneer ik hier zit. Toch kijk ik voor de zoveelste keer wantrouwig om me heen voor ik een internetbrowser open en mijn zoekterm ingeef. Mijn ademhaling versnelt wanneer onmiddellijk meerdere nieuwswebsites rapporteren over de volledige familie die gisteren dood werd teruggevonden in Schilde. Ik klik op de eerste link, maar kan niet het volledige artikel lezen. Ik weet dat de bibliotheek een abonnement heeft op deze papieren krant, en vervloek voor de zoveelste keer de kinderen die me mijn moment aan de leestafel hebben afgenomen met hun stomme spelletjesnamiddag.

'Sandra, heb jij toevallig vandaag die nieuwe Emily Henry ingevoerd? Ik geloof dat ik vergeten ben op de lijst te zetten dat die in de Boektokkast moet.'

De dikke vrouw in een paarse bloemetjesjurk die bij de stem hoort, komt door het gangpad gebanjerd in de richting van de Engelstalige boeken, en snel klik ik de browser dicht.

Wanneer ze vlak achter me staat om een boek met een felle cover van een plankje te plukken, glimlacht ze naar me, maar ik zie dat haar blik kort op mijn computerscherm blijft rusten. De standaardafbeelding van het bureaublad verradt niets, houd ik mezelf voor. Het is niet verdacht dat ik schijnbaar niets aan het doen ben op de computer. De vrouw draait zich om zonder me aan te spreken en neemt het boek mee naar de balie.

Ik sta op en zwier de zware rugzak over mijn schouder. Ik weet nog niet alles wat ik wil weten, maar morgen is er nog een dag.

En ik heb alle tijd van de wereld.